

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r. la. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:

<http://www.eltemps.net>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.

Redacció de València: Núria Cadenas, Miquel Calvet,
Víctor Maceda, Rosanna Melià, Joan M. Oleaque.

Redacció de Barcelona: Bàrbara Amorós, Lluís
Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Àlex Milian, Enric
Rimbau i Gemma Morales (*Secretària de redacció*).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*Correcció
lingüística*), Miquel Benítez (*Escàner i imatge*),
Vanessa Prieto (*Maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Cañís, Albert
Closas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià
Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Pere Gimferrer,
Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere
Martí, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch,
Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pere Codonyan i Èric Forcada (Cata-
lunya Nord), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles Mar-
quès (Menorca), Anna Sàez (Lleida), Àlvar Valls
(Andorra).

Col·laboradors: Gemma Aguilera, Antoni Albalat,
Esther Aleu, Toni Pau Antic, Albert Balanzà, Arantxa
Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala, Bea Cabezas,
Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran
Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jordi Cervera,
Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí Colomines,
Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi
Finestres, Manuel García, Cecília Garrigós, Josep Gi-
freu, Xavier Gaset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite
Insa, Gani Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón,
Jordi Llavina, Iban L. Llop, Josep Maria López Lla-
ví, Josep-Vicent Marqués, J. M. Martínez Polo, Jau-
me Masdeu, Montserrat Minobis, Alexandre Muns,
Miquel-Lluís Muntané, Gustau Munoz, Joan Nebot,
Ricard Peris, Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert
de Ventós, Ferran Sàez Mateu, Eduard Sanjuan, Jordi
Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes, Marc Soler, An-
toni Strubell, Jordi Tejel, Josep-Maria Terricabras,
Felip Tobar, Alicia Toledo, Lourdes Toledo, Matthew
Tree, Xulio Ricardo Trigo, Miquel València, Melissa
Velert, Sergi Verger, Vicenç Villatoro, Jordi Zamora.

Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina
Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente
A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi
Play, Marc Vila.

Disseny: Enric Satué.

Foto portada: Efe.

Arxiu: Jesús Prats (*Fotografia*), Rosa Serrano
(*Documentació*).

Publicitat i promoció: Salva Martínez i Pepa
Alòs (València). Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido,
Pere Ribalta i Cristina Torras (Barcelona). Tel.: 932
384 262.

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí
i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.

Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

*Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap
mitjà, ja siga mecànic, fotoquímic, electroòptic, magnètic,
de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.*

José María Aznar López, hereu de la tradició més rànica del nacionalisme espanyol, va dir adéu la setmana passada amb una encesa reivindicació del seu servei a Espanya, a aquella Espanya castellana que tan bé va definir Antoni Machado als seus versos: "Castilla miserable, ayer dominadora, envuelta en sus andrajos, desprecia cuanto ignora."

José María Aznar deixa un estat on cada vegada és més difícil la convivència entre les seues diferents nacions, que ha esmerdat quasi tots els ponts amb la Unió Europea i que, amb la vulneració de principis tan bàsics com la llibertat d'expressió, ha esdevingut el que els especialistes qualifiquen de democràcia de baixa intensitat.

Per totes aquestes raons no podríem més que llançar focs d'artifici amb la marxa d'un home il·luminat que ha relliscat perillosament pels viaranys de l'autoritarisme, si no fóra perquè, al seu partit, no es veu cap relleu a una visió de la política que impulsa una dinàmica delirant.

Aznar ha fet miques el miratge del centrisme que amb tanta cura van dissenyar els assessors del carrer de Gènova de Madrid i que tan bé li va venir quan necessitava el nacionalisme de Convergència i Unió i del PNB. Ja fa temps que Aznar va deixar enrere els complexos per entrar en una senda que ens retorna a l'època franquista del seu pare i del seu avi amb molta més intensitat que la sèrie *Cuéntame cómo pasó*.

Aznar, l'home que únicament riu quan va als Estats Units, ha recuperat tots els fantasmes amb Europa, amb una Europa que, li agrada a ell o no, és la que ens ha conduït per la senda de la modernitat, i ha destrossat tots els ponts amb l'eix central de la Unió Europea. Una política suïcida duta a terme en nom d'una servil submissió a l'imperi americà la utilitat de la qual hauria d'explicar abans de deixar el seu càrrec, si és que li queda algun bri de serenitat. Aznar ha dinamitat el consens exterior de l'estat espanyol forjat a l'entorn de la idea d'Europa per entrar en una dinàmica de confrontació superba sense explicació racional.

I en el pla intern, ha accelerat la dinàmica de confrontació amb el País Basc, que ha conduït a decisions tan insostenibles dins d'un marc de convivència democràtic com ara la de tancar un diari com *Egunkaria* sense cap raó que ho justificara, o els processos legislatius i judicials per tancar a la presó un president de Govern autonòmic i un president d'un parlament per raons estrictament polítiques.

Un procés de demonització que ha acabat amb l'assetjament salvatge al nou Govern del Principat. Una de les darreres declaracions del president Aznar abans dels seus discursos d'acomiadament, la de llançar les culpes de la marxa de l'empresa Samsung del Principat al nou Govern tripartit, és una afirmació insostenible, es mire per on es mire, que, sorprenentment, ja no aixeca indignació. I no l'aixeca perquè un dels altres grans mèrits d'Aznar, que es defineix com "un home de paraula", ha estat el d'amplificar la mentida descarnada com a principal arma de l'acció de govern, per allunyar tant com li ha estat possible el discurs polític dels problemes quotidians. Però, a ell, tant li fa, ja que cada vegada està més lluny de la realitat. Adéu, Aznar.

Als nostres lectors

Des de la setmana passada i fins a novembre viurem una campanya electoral que per molt lluny que es faci de casa nostra és segur que ens acabarà afectant. George W. Bush es presentarà per a la reelecció com a president el 4 de novembre, i haurà de lluitar contra un demòcrata que a hores d'ara encara no se sap qui és. La batalla prèvia a la gran final de la tardor és entre els demòcrates per demostrar qui té més força per guanyar una tasca tan difícil, veient com va la postguerra i l'economia. La societat dels EUA està polaritzada com mai, producte del Govern Bush, que, a diferència del que va dir, ha empès el país cap a la dreta. Davant d'aquest escenari, entre els demòcrates hi ha qui diu que els esforços s'han de concentrar a treure al carrer els convençuts, mentre que per d'altres és qüestió de recuperar el centre. En parlem àmpliament en el tema de portada.

Oriol Cortacans, coordinador "Món"

ADEU, AZNAR